

ikke var heldigt, at der blev lagt noget over i Afdelingschefens Haand, og der kan være noget, der taler i den Retning; det bedste vilde jo være, at Loven selv traf alle Bestemmelserne og drog klare Linier. Men det er jo saaledes, at de forskellige Straffe tildeles for forskellige Forseelser, en Mand kan godt have faaet en større eller mindre Straf uden derfor at være faldet for de Fristelser, som der er saa mange af i Byerne, og som flere eller færre falde for. Jeg har derfor ikke noget imod, at der bliver en saadan Ventil, saa at en Soldat, der har været saa uheldig at faa en større eller mindre Straf, ikke derfor skal have den sorte Kokarde. Skulle vi gaa den Vej, som det ærede Medlem nylig anviste, at gaa noget højere op med Straffebestemmelsen, og der saa blev sat en Grænse, ud over hvilken man ikke maatte komme, saa vilde det jo gaa saaledes, at de, der kom paa den forkerte Side af denne Grænse, ville alle faa den sorte Kokarde, for at bruge det Udtryk, som det ærede Medlem brugte, uden Hensyn til, hvilke Forseelser de vare blevne straffede for. Jeg synes derfor, at der er Grund til, at der bliver overladt noget til Afdelingschefen. Jeg vil ikke paastaa, at han er et fejlfrit Menneske, han og hans underordnede Befalingsmænd tage sikkert tit og ofte fejl, men jeg tror dog, at i det hele og store vil Afgørelsen blive temmelig retfærdig, og jeg ser derfor ingen Ulykke, men tværtimod en Fordel ved, at der indføres denne Ventil, saa at der kan gøres Undtagelser, hvor der er Grund dertil. Om saa Straffen i det store og hele skulde sættes højere op, før den faar nogen Virkning, det er et Spørgsmaal, som kan overvejes i det eventuelle Udvalg; men jeg vilde nødig have den Bestemmelse tagen bort, at Grænsen ikke skal være ufravigelig, for ellers kunde det blive lige saa uretfærdigt over for enkelte af disse Soldater, der komme paa den forkerte Side af Loven, som det efter det ærede Medlems Mening kan blive over for dem, hvis Forseelse Afdelingschefen faar Lov at skønne over. Imidlertid tænker jeg nok, at det eventuelle Udvalg vil kunne faa affattet dette Punkt paa en saadan Maade, at det vil kunne blive tilfredsstillende.

Hvad det sidste Punkt angaar, kan jeg for øvrigt ogsaa give det ærede Medlem Ret. Jeg skal villigt indrømme, at naar Pengene ikke blive udbetalte paa eet Bræt, lige med det samme, er der ikke den Fristelse for daarlige Individuer til at blive i Tjenesten, som der nu er, da de

mange Gange lade sig forblinde af de blanke Kroner, der lægges paa Bordet for dem, uden at de tænke paa Følgerne. Den Fristelse bliver ikke saa stor, og jeg vil derfor ogsaa indrømme, at der ikke bliver saa stor Fare for, at det skal blive de daarligste Individuer, der blive tilbage. Men alligevel er det saa, at der er en hel Del Mennesker, der synes, at Soldaterlivet nok kan være en Tvang, men at det alligevel aldrig er en saa stor Anstrengelse som at gaa og slide for Bønderne, som det hedder, og det er derfor ogsaa de daarligste, der have mest Lyst til at blive i Byen, og de ville kunne blive fristede ved Udsigten til, at de dog successivt i Vinterens Løb kunne faa Pengene udbetalte, naar de have Brug for dem, og saaledes kunne komme til at leve ret godt. Jeg mener altsaa, at selv efter dette Lovforslag er der alligevel Mulighed for, at en stor Del af de daarligste ville blive her, og saa er det paa sin Plads ved en saadan Bestemmelse at afskære dem derfra, som ikke due til at blive i Byen som Soldater — om Straffen skal være saa og saa meget, kan naturligvis være en Skøns-sag —, og at Afdelingschefen skønner over, hvorvidt det er heldigt at beholde saadanne Personer, saa at de, hvis det ikke er heldigt, blive hjemsendte.

Den sidste Bestemmelse haaber jeg ogsaa alle ville være enige om er heldig, nemlig at Pengene ikke blive udbetalte her inde, saa snart vedkommende er fri — det kunde være en Spore for dem til at øde deres Penge her inde — men at de først blive udbetalte ved Hjemsendelsen, eventuelt samtidig med Marchpengene, saa at de have dem i Behold, naar de vende tilbage til den hjemlige Arne.

Jeg takker den højtærede Minister, fordi han har fremsat dette Lovforslag, som jeg mener virkelig er et Fremskridt paa det militære Omraade, og jeg vil med det samme benytte Lejligheden til at takke ham saavel for det vedtagne Lovforslag om Forplejning ved Hæren som ogsaa for den administrative Ordning med Hensyn til, hvad Soldater maa nyde, naar de ere ude paa March eller lignende. Det er min Overbevisning, at mere end 90 pCt. af Befolkningen er Ministeren taknemmelig for denne Bestemmelse, og jeg er vis paa, at selve det store Flertal af Soldaterne vil dele denne Anskuelse.

Jessen: Jeg skal ligeledes anbefale dette lille Lovforslag. Jeg erkender fuldt ud Rigtigheden af, at Nummerbytnings-